

ЈАВНА ПЕТИЦИЈА
Слобода за Драгољуба Милановића!

Председнику Републике Србије

Председнику Владе Републике Србије

Надлежним властима у Србији и иностранству

Организацијама за заштиту људских права

У ноћи између 22. и 23. априла 1999. године, у 2 сата и 6 минута иза поноћи, авиони НАТО-а испалили су разорну ракету на зграду Радио-телевизије Србије у Абардаревој улици број 1 у Београду. Од те експлозије погинуло је 16 радника РТС и нанета је огромна материјална штета.

Иако је јасно да се ради о ратном злочину против цивилног становништва, иако се зна, имајући у виду командни систем НАТО, ко су били наредбодавци и иако је утврдиво ко су били непосредни извршиоци тог злочина, нико од њих није одговарао за овај монструозни чин. Кривични поступци који су покренути у СР Југославији против челника НАТО, између осталог и због овог злочина, обустављени су, Тужилаштво Међународног суда за бившу Југославију у Хагу нашло је да нема места покретању поступка против одговорних лица из НАТО, а Европски суд за људска права се огласио ненадлежним за бављење кршењем права на живот радника РТС.

Једина особа која је осуђена због овог злочина је тадашњи први човек установе која је била мета ових ваздушних удара, генерални директор РТС Драгољуб Милановић, човек који је пуким случајем избегао судбину поменутих шеснаесторо својих запослених. Тиме је ужасни злочин допуњен новим злочиним, а бесрамље достигло свој врхунац.

Драгољуб Милановић је 2002. године првеноснажно осуђен на 10 година затвора за кривично дело „Тешко дело против опште сигурности“ из члана 194. став 1. и 2. тада важећег Кривичног закона Републике Србије. То кривично дело, онако како је одређено у Кривичном закону, не би могло да буде примењено на Драгана Милановића чак и да су тачне чињеничне тврдње које су му стављене на терет, а оне нису тачне.

Као кључни доказ о наводној кривици Драгољуба Милановића у овом срамном поступку употребљена је наводна Влада „наредба 37“, представљена као државна и војна тајна, коју је Милановић наводно одбио да активира и пресели раднике на резервно место рада у Кошутњаку. Међутим, таква наредба није презентирана у поступку као документ, потписан, оверен, заведен и архивиран, већ је изгледа из некаквог компјутера извучен текст те „наредбе“, без потписа и печата, текст за који се не зна ко га је, када и у коју сврху писао.

Оригинал те фамозне наредбе је према „сведочењу“ Слободана Перишића, на кога је, као помоћника директора РТС, Милановић пренео сва овлашћења из домена одбране и заштите са правом потписа још 10. априла 1998. године, изгорела је 5. октобра 2000. године заједно са његовом торбом. Свако ко ма и мало познаје функционисање администрације зна добро да се ниједан документ, чак и малог значаја, не сачињава само у једном примерку, већ да би потписани и

оверени оригинални примерци те врсте документа свакако морали да постоје и у архивама органа који је предложио његово усвајање, органа који га је усвојио и организације на коју се односи. Последње место на коме би такав документ, и то његов једини оригинални примерак, смео да се налази, и то годину и по дана након усвајања, је торба Слободана Пперишића.

Суд је дакле Драгољуба Милановића осудио на 10 година затвора на основу папира, који је највероватније извучен из накаквог компјутера, који је непотписан, неоверен и који није архивиран!

Али чак и у том папиру, тој тзв. „наредби 37“, постоји тачка 6 која даје право генералном директору да одобри њено обустављање, тј. да се наредба не изврши.

Треба при свему овоме имати у виду да је зграда Радио Телевизије Србије цивилни објекат, да међународно хуманитарно право забрањује војне нападе на такву врсту објеката, да такви напади представљају ратни злочин и да се никоме не може ставити на терет то што није предвидео да ће неко други да изврши неки противправан акт, посебно акт у рангу ратног злочина. У противном, одговорност за нечије противправно понашање се преноси на онога ко је полазио од претпоставке и веровао да се право поштује, а то онда постаје негација права. У случају Драгољуба Милановића, управо је извршена таква инверзија, којом се удара у саму суштину права и правде.

Иначе, у згради РТС у Абардаревој 1, и пре и након почетка ваздушних напада НАТО, техничке услуге су користиле и значајно време у том објекту проводиле бројне новинарске екипе из различитих земаља, укључујући и државе чланице НАТО. Чак је и тадашњи министар информисања у Влади Републике Србије Александар Вучић имао позив да се те ноћи, 23. априла 1999. године у 3 сата (уз долазак ради припрема око пола сата раније), из зграде РТС у Абардаревој 1 укључи уживо у познату емисију „Larry King Live“ на америчкој телевизијској станици CNN (о томе, за разлику од „наредбе 37“, постоји јасан материјални доказ, телеграм који је CNN упутио Вучићу). Министрова мајка, Ангелина Вучић, новинар РТС, у моменту бомбардовања била је у згради у Абардаревој 1 и тек пуким случајем није настрадала заједно са својим колегама. И сам Драгољуб Милановић је од почетка бомбардовања свакодневно, до касних ноћних сати, боравио у згради у Абардаревој 1. У ноћи када је зграда погођена, Милановић је из ње изашао коју десетину минута пре напада. Дакле јасно је да нико, укључујући и Драгољуба Милановића, није претпостављао да би НАТО могао тако драстично да прекрши хуманитарно право и да директно, ракетом огромне разорне моћи, гађа зграду РТС, без икакве сумње цивилни објекат у центру Београда, у коме се налазила већа група цивилних лица.

Све ове чињенице судови који су поступали у поступку против Драгољуба Милановића су пренебрегли, искористили су невалидни, заправо непостојећи доказ и неправилном применом права, тј. члана Кривичног закона који се односи на сасвим друге ситуације, дошли до осуђујуће пресуде.

Посебно је застрашујућа чињеница да су чак и родитељи и чланови породица неких од страдалих радника РТС постали жртве перфидне манипулације, те су у стању бола и очаја због губитка најближих, прихватили тврдњу да су за њихову смрт криви директор РТС и државни врх Србије, а не они који су наредили испаливање пројектила на зграду у Абардаревој 1 и они који су то наређење извршили.

На издржавање затворске казне, Драгољуб Милановић је ступио 1. априла 2003. године.

Како су се стекли услови за његов условни отпуст предвиђени чланом 46 важећег Кривичног законика Републике Србије, Драгољуб Милановић се обратио суду тражећи условно отпуштање са издржавања казне. Суд се до дана данашњег није огласио у вези са овим захтевом. *(Напомена: Ускоро после писања ове петиције, 27. септембра 2010, Виши суд у Београду је одбацио молбу за условни отпуст!)*

Због свега наведеног, упућујемо следећи захтев:

ТРАЖИМО ПРАВДУ ЗА ДРАГОЉУБА МИЛАНОВИЋА! МАКАР И ЗАКАСНЕЛУ ПРАВДУ! НА ПРВОМ МЕСТУ ТРАЖИМО ДА ОН ОДМАХ БУДЕ ПУШТЕН ИЗ ЗАТВОРА!

ТРАЖИМО ДА ЗА ЗЛОЧИН КОЈИ ЈЕ ИЗВРШЕН 23. АПРИЛА 1999. ГОДИНЕ БОМБАРДОВАЊЕМ ЗГРАДЕ РАДИО ТЕЛЕВИЗИЈЕ СРБИЈЕ У АБАРДАРЕВОЈ 1 У БЕОГРАДУ ОДГОВАРАЈУ НАРЕДБОДАВЦИ И ИЗВРШИОЦИ ТОГ БОМБАРДОВАЊА! ЈЕДИНО ТАКО ЋЕ ПРАВДА БИТИ ЗАДОВОЉЕНА И ПРЕМА ЖРТВАМА ТОГ ЗЛОЧИНА!

ТРАЖИМО ДА СЕ ПОВУЧЕ БЕСРАМНА ПОРУКА КОЈУ СУ СУЂЕЊЕ ДРАГОЉУБУ МИЛАНОВИЋУ И ОСУДА КОЈА МУ ЈЕ ИЗРЕЧЕНА УПУТИЛИ СВИМ ЗЛОЧИНЦИМА НА СВЕТУ: СЛОБОДНО УБИЈАЈТЕ, А ВАШИ ЗЛОЧИНИ БИЋЕ ПРИПИСАНИ ОНИМА КОЈИ СУ И САМИ ЖРТВЕ ТИХ ЗЛОЧИНА!

Септембар 2010.

Потписници:

Др Патрик Баро, пуковник, токсиколог, Медицински факултет, Монпеље, Француска

Петер Хандке, Шовил, Француска